

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Bytové družstvo Bráník**
sídlem Zelený pruh 1608/103, Praha 4
zastoupen JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem
sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: **ELCONEX s.r.o.**
sídlem Opletalova 1284/37, Praha 1 - Nové Město
zastoupena Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D., advokátem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2019, č. j. MHMP-2474769/2019/O4/Go, sp. zn. S-MHMP 1983882/2019,

takto:

- I.** Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 9. 12. 2019, č. j. MHMP-2474769/2019/O4/Go, sp. zn. S-MHMP 1983882/2019, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši **31 798 Kč**, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce advokáta JUDr. Ondřeje Tošnera, Ph.D.,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 9. 2019, č. j. P4/383631/19/OŽPAD/JPE, sp. zn. SZ P4/250424/19 a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce ze dne 10. 6. 2019, jejímž prostřednictvím se žalobce domáhal „*odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace - panelů znemožňujících vjezd na parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 v katastrálním území Krč*“.

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí zrekapituloval obsah žádosti žalobce, výroky prvostupňového rozhodnutí, přičemž konstatoval, že správní orgán I. stupně prvním výrokem prvostupňového rozhodnutí zamítl žalobcovu žádost o odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace v podobě panelů znemožňujících vjezd na parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 v k. ú. Krč, druhým výrokem rozhodl o tom, že na pozemku par. č. 826/3 ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení se nenachází pozemní komunikace v režimu § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), a neexistuje zde proto obecné užívání komunikace dle § 19 tohoto zákona, třetím výrokem o tom, že pozemek par. č. 826/3 není a nikdy nebyl veřejně přípustnou účelovou komunikací podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a čtvrtým výrokem o tom, že betonové panely umístěné na pozemku par. č. 826/3 znemožňující vjezd na tento pozemek nejsou pevnou překážkou na veřejně přístupné účelové komunikaci ve smyslu § 29 zákona o pozemních komunikacích.
3. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí shrnul průběh řízení před správním orgánem I. stupně, vyjádření osoby zúčastněné na řízení a odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že se správní orgán I. stupně zabýval v prvostupňovém rozhodnutí posouzení otázky, zda pozemek parc. č. 826/3 vykazuje znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Podle správního orgánu I. stupně byl první znak, patrnost v terénu, a třetí znak, souhlas vlastníka s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace, splněn před rokem 2014, v době rozhodování správního orgánu I. stupně již jej za splněný nebylo možno považovat, a druhý znak, zákonný účel, a čtvrtý znak, nutná komunikační potřeba, nebyl splněn nikdy.
4. Následně žalovaný vypořádal jednotlivé námitky, které žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, k existenci parkoviště na daném pozemku uvedl, že tento pozemek nebyl předmětem kolaudačního řízení, a tento pozemek se neuvádí ani v stavebním povolení ani v rozhodnutí o umístění stavby, proto veřejné parkoviště na tomto pozemku nemohlo vzniknout, k nutné komunikační potřebě, žalovaný uvedl, že již ze skutečnosti, že 5 let uživatelé bytových domů parkovali jinde než na pozemku vyplývá, že nutná komunikační potřeba není dána. Jelikož žádnou neshledal žalovaný důvodnou, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

5. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný **nerozhodl na základě dostatečně zjištěného stavu věci**. K spornému závěru žalovaného, že stavba parkoviště nebyla zrealizována a zkolaudována. Žalobce doložil správnímu orgánu I. stupně fotografie daného parkoviště, snímky z ortofoto mapy, z nichž je zřejmé, že parkoviště bylo skutečně vybudováno a užíváno. Přesná poloha parkoviště je v terénu stále zcela patrná, prostřednictvím původních obrubníků, osazených po obvodu parkoviště v době jeho výstavby. Stejně tak se na místě nachází i původní uliční vpust k odvodnění plochy parkoviště. Parkoviště bylo vybudováno ze zatravnovacích panelů a následně užíváno, a to přibližně od roku 1984 do roku 2014, tj. asi 30 let. Sám žalovaný se zabýval existencí parkoviště, přičemž v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR dospěl k závěru, že „*pozemek parc. č. 826/3, v k. ú. Krč je prokazatelně platným územním rozhodnutím a platným stavebním povolením určen jako parkoviště sloužící potřebám okolních bytových domů.*“ Toto rozhodnutí je pravomocné a osoba zúčastněná na řízení jej napadla žalobou, která je u Městského soudu v Praze projednávána v řízení vedeném pod sp. zn. 6 A 91/2018. Sám vlastník pozemku ELCONEX s.r.o., v řízení o žalobě pod sp. zn. 6 A 91/2018 uvedl, že předmětné parkoviště bylo na daném pozemku zrealizováno a zkolaudováno a tato žaloba je žalovanému jakožto účastníku i tohoto řízení známa. Stavba parkoviště byla řádně umístěna (rozhodnutím o umístění stavby vydaným Útvarem hlavního architekta Hlavního města Prahy dne 20. 7. 1982, č. j. 5235/82) a povolena (stavebním povolením vydaným Obvodním národním výborem v Praze 4, odborem výstavby ze dne 17. 11. 1982, č. j. výst.3653/52-GU) a na stavbu bylo vydáno Obvodním národním výborem v Praze 4 kolaudační rozhodnutí Obvodního národního výboru v Praze 4 ze dne 29. 2. 1984, č. j. výst.6481/83-Gu. Závěr žalovaného, že stavba parkoviště nebyla realizována a zkolaudována nemá oporu ve spisu.
6. Žalobce dále namítal, že závěr žalovaného, že se v případě parkoviště nacházejícího se na pozemku parc. č. 826/3 **nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, je v rozporu s § 7 zákona o pozemních komunikacích**. Tuto skutečnost dokládá kromě rozhodnutí o umístění stavby č. j. 5235/82, stavebního povolení č. j. výst.3653/52-GU a kolaudačního rozhodnutí č. j. výst.6481/83-Gu také architektonická situace z června 1982 nazvaná „Výstavba 64 b. j. n. p. Pozemní stavby Praha v Praze 4, Zelený pruh“ (Pb - 3), na níž je parkoviště obsahující 44 stání, z nichž 44 bylo určeno pro bytové objekty žalobce, zakresleno. Tyto listiny prokazují, že parkoviště bylo zrealizováno zkolaudováno a několik desetiletí užíváno obyvateli domu žalobce pro zajištění, jejichž parkování bylo zřízeno, a uzavřením tohoto pozemku stávajícím vlastníkem, tj. nepovolené zamezení přístupu na tuto veřejně přístupnou účelovou komunikaci je porušením § 7 zákona o pozemních komunikacích, a proto měl správní orgán přikázat danou překážku odstranit. Kdyby správní orgány tyto listiny náležitě zohlednily, nemohly by rozhodnout tak, že se v daném případě nejedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci. K těmto důkazům se žalovaný zmatečně vyjádřil tak, že uvedl, že „historickou stavební dokumentaci z roku 1982 k bytovému domu nelze ztotožňovat s legislativou platnou v současnosti“. Žalobce dále namítal, že v daném případě jsou také naplněny všechny znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Sám správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvádí, že **znak patrnosti v terénu** byl v minulosti splněn. To, že došlo ke změně tohoto stavu, je způsobeno protiprávním umístěním překážky zabráňující vjezdu na parkoviště. Nicméně jeho poloha v terénu je stále patrná. Především však nelze k tomuto důsledku protiprávního jednání spočívajícím v uzavření veřejně přístupné účelové komunikace bez povolení silničního správního úřadu přihlížet, neboť nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního jednání a tato
- Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

veřejně přístupná účelová komunikace nemůže zaniknout jen z toho důvodu, že je na ní protiprávně znemožněn vjezd, a tím se její patrnost v terénu zmenšuje. V daném případě je rovněž naplněn **účel komunikace** stanovený v zákoně. Z ustanovení § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že účelovou komunikací je i veřejné parkoviště. Jestliže se tedy v tomto případě jedná o veřejné parkoviště, jedná se i o účelovou komunikaci a zákonný účel je tak naplněn. Co se týče souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 826/3 s jeho užíváním jako veřejně přístupné účelové komunikace, je podstatné, že tento souhlas vyslovil vlastník tohoto pozemku v době jejího vzniku, neboť, jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 55/2011–141 jeho právní nástupci jsou tímto souhlasem vázáni. V době realizace stavby parkoviště byl nepochybně souhlas vlastníka příslušného pozemku dán, jinak by stavba nemohla být vůbec povolena. Odvolání souhlasu ze strany současného vlastníka pak již nemá na existenci veřejně přístupné účelové komunikace žádný vliv a takové jednání nemůže vést k jejímu zániku. Podle názoru žalobce je v tomto případě splněn i další nezbytný znak v podobě **nutné komunikační potřeby**. Parkoviště je provázáno s bytovými domy žalobce, neboť pod bodem 7 rozhodnutí o umístění stavby č. j. 5235/82, jímž byla stavba těchto bytových domů povolena, byla stanovena podmínka, že východně od těchto domů navrženy parkovací plochy, které budou sloužit pro obyvatele těchto bytových domů, okolních podniků i pro okolní zástavbu. Parkoviště tedy podmiňuje užívání bytových domů žalobce, neboť jinak by jejich obyvatelé neměli kde parkovat, protože volná parkovací místa se v okolí na pozemních komunikacích nenacházejí. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 6 Ans 2/2007–127 přitom vyplývá, že nutná komunikační potřeba může být založena nejen tím, že daná komunikace zajišťuje přístup k určité nemovitosti, ale i v případě, kdy podmiňuje určitý způsob jejího využívání. Parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 podmiňuje obvyklý způsob užívání bytových domů žalobce. K obvyklému způsobu užívání bytových domů totiž náleží i odstavování automobilů obyvatel bytů v daných domech. V důsledku umístění překážky na veřejně přístupnou účelovou komunikaci je však obyvatelům domů žalobce užití parkoviště znemožněno, ačkoli bylo určeno právě i k parkování jejich obyvatel. Závěr správních orgánů, že pozemek p. č. 826/3 není veřejně přístupnou účelovou komunikací, a tedy panely znemožňujících vjezd na tento pozemek nejsou pevnou překážkou na pozemní komunikaci, tudíž není správný. Z uvedeného vyplývá, že všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace jsou splněny.

7. Žalobce namítá vadu řízení spočívající v tom, že mu **nebylo umožněno účastnit se provedení důkazu** ohledáním na místě samém uskutečněném dne 18. 6. 2019. O tomto místním šetření správní orgán však žalobce v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu neuvědomil a žalobce tak byl zkrácen na svém právu se tohoto šetření zúčastnit a vyjádřit se k němu a upozornit správní orgán I. stupně na skutkový stav věci. Žalovaný tuto vadu řízení nenapravit a místo toho v napadeném rozhodnutí argumentuje tím, že v době, kdy bylo provedeno místní šetření, žádné řízení neběželo. Tvrzení žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvádí, že podání žalobce bylo vyhodnoceno jako podnět k zahájení správního řízení z moci úřední, a proto k zahájení řízení nedošlo, je nesprávný. Správní řízení o žádosti je zahájeno podáním žádosti bez ohledu na to, zda správní orgán s podáním jako se žádostí nakládá nebo nikoli. Žalobce podal žádost odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace dne 10. 6. 2019 a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení o žádosti žalobce. V době konání místního šetření dne 18. 6. 2019 tedy již řízení běželo a jeho účastníkem jakožto osoba, o jejíž žádosti se řízení vedlo, byl i žalobce. To, že správní orgán I. stupně nesprávně vyhodnotil povahu podání žalobce, nemůže jít k tíži žalobce a nemůže omlouvat správní orgán, že žalobci neumožnil účast při provádění místního šetření. Pokud správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

stupně změnil svůj názor na povahu podání žalobce až následně, měl nařídít opakované provedení místního šetření, aby se jej mohl žalobce účastnit a vyjádřit se k němu. Pokud tak neučinil, postupoval rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu a zatížil tím řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Jelikož žalovaný tuto vadu neodstranil, zatížil jí i napadené rozhodnutí.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že pozemek parc. č. 826/3, na kterém se nachází pevné překážky znemožňující vjezd, jejichž odstranění se žalobce domáhal, je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Na pozemku se podle žalovaného nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť v daném případě nebyly naplněny znaky veřejně přístupné účelové komunikace definované v § 7 zákona o pozemních komunikacích. Pozemek parc. č. 826/3 není veřejně přístupný, je nezpevněný, travnatý, neslouží komunikační potřebě a nejedná se o jedinou bezpečnou a nutnou cestu, kterou by mohl žalobce užívat. Jelikož se na pozemku nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, pevná překážka, která znemožňuje vjezd na pozemek, nemůže být překážkou umístěnou na komunikaci, a proto ani nemohlo být správními orgány nařízeno její odstranění.
9. Dále žalovaný uvedl, že pozemek parc. č. 826/3 nebyl uveden ani v rozhodnutí o umístění stavby č. j. 5235/82 a ani ve stavebním povolení č. j. výst.3653/52-GU. Z kolaudačního rozhodnutí č. j. výst. 6481/83-Gu neplyne, že by pozemek parc. č. 826/3 byl tímto rozhodnutím zkolaudován jako parkoviště. Naopak z jeho obsahu vyplývá, že parkoviště nebylo předmětem kolaudačního řízení, neboť době vydání kolaudačního rozhodnutí nebylo parkoviště dosud dokončeno. Navíc kdyby bylo potvrzeno, že v době vydání kolaudačního rozhodnutí č. j. výst. 6481/83-Gu parkoviště existovalo, neznamená to, že byly v době vydání napadeného rozhodnutí na pozemku parc. č. 826/3 zřetelné znaky komunikace.
10. V závěru svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Replika žalobce a vyjádření osoby zúčastněné na řízení

11. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného ze dne 15. 5. 2020, odporuje tvrzení žalovaného, že všechny čtyři znaky veřejně přístupné účelové komunikace nejsou splněny a připomíná (jak již též uvedl v žalobě), že v daném případě je charakter daného parkoviště jako veřejně přístupné účelové komunikace nepochybně prokázán rozhodnutími a dalšími dokumenty týkajícími se jeho stavebně – právního vzniku, a to: - rozhodnutím o umístění stavby vydaným Útvarem hlavního architekta Hlavního města Prahy dne 20. 7. 1982, č. j. 5235/82 a stavební povolení vydané ONV v Praze 4, Odbor výstavby, dne 17. 11. 1982, č. j. výst.3653/82-Gu, jímž byla povolena stavba předmětných 2 bytových objektů včetně komunikací, parkovacích ploch a dalších ploch a objektů, - architektonickou situací dané stavby z 6/82 „Výstavba 64 b.j. n.p. Pozemní stavby Praha v Praze 4, Zelený pruh“ (Pb – 3), kde je parkoviště zakresleno – 88 stání (pro bytové objekty žadatele bylo určeno 44 stání), - stavebním povolením vydaným ONV v Praze 4, Odbor výstavby, dne 17. 11. 1982, č. j. výst.3653/82-Gu, jímž byla povolena stavba předmětných 2 bytových objektů včetně komunikací, parkovacích ploch a dalších ploch, - kolaudačním rozhodnutím – rozhodnutí Obvodního národního výboru v Praze 4 ze dne 29. 2. 1984, č. j. výst.6481/83-Gu. Již tyto listiny prokazují, že se v případě daného veřejné parkoviště jedná o veřejnou komunikaci, tj. (dle zákona č. 13/1997 Sb.) o veřejně přístupnou účelovou komunikaci - § 7 odst. 1 tohoto zákona tvořenou účelovými komunikacemi a plochami účelových komunikací určenými pro stání vozidel - § 12 odst. 6 tohoto zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

12. K jednotlivým tvrzením žalovaného žalobce uvádí, že není rozhodné, že daný pozemek p. č. 826/3 k. ú. Krč je „v soukromém vlastnictví“, neboť veřejně přístupná účelová komunikace může být jak ve „veřejném“ tak i v „soukromém“ vlastnictví. Zákonný účel účelové komunikace nevyplývá jen z § 7 zákona č. 13/1997 Sb., ale i z § 12 odst. 6 tohoto zákona, z něhož vyplývá, že účelem účelové komunikace může být i veřejné parkoviště. Dotčený pozemek není nyní veřejně přístupný, ale stalo se tak z důvodu, že jeho nynější vlastník umístil v rozporu s uvedeným zákonem na danou veřejně přístupnou účelovou komunikaci pevné překážky znemožňující dosavadní užívání daného veřejného parkoviště (vlastník pozemku vytrhal zatravnovací panely tvořící dané parkoviště a některé tyto panely umístil po jeho obvodu u vjezdů na parkoviště tak, aby jej nebylo možno užívat), a proto se také žalobce domáhal svojí žádostí u silničního správního úřadu příkázání odstranění těchto překážek. Příčina toho, že je v současné době daný pozemek zatravněný, je v tom, že dané veřejné parkoviště nelze užívat (nelze jej pojíždět a nelze na něm parkovat vozidla), neboť v rozporu s uvedeným zákonem je vjezd na něj zamezeno překážkami, jejichž odstranění se žalobce v tomto řízení domáhá; k tomuto následku tohoto protiprávního jednání nelze přihlížet, neboť nikdo nemůže těžit ze svého protiprávního jednání. Podle názoru žalobce neobstojí ani poukaz žalovaného na kvalifikovaný nesouhlas vlastníka daného pozemku (který měl být vyjádřen před cca 5 lety), neboť tento nesouhlas nemůže změnit dosavadní status veřejně přístupné účelové komunikace (nový vlastník je vázán charakterem dané komunikace, jak vyplývá i z judikatury citované v žalobě, a tedy neplatí, že by daná komunikace ztratila charakter veřejně přístupné účelové komunikace pouhým odvoláním souhlasu současného vlastníka). Není pak pravdivé ani tvrzení, že daná plocha neslouží komunikační potřebě, neboť (jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného v žalobě) nutná komunikační potřeba může být založena nejen tím, že daná komunikace zajišťuje přístup k určité nemovitosti, ale i v případě, kdy podmiňuje určitý způsob jejího využívání, tj. v daném případě parkování u bytových domů žalobce (žalobce připomíná, že dané parkoviště bylo navrženo a vybudováno jako jeden celek s danými bytovými domy právě pro zajištění potřeby parkování jejich obyvatel). Pokud jde o argumentaci žalovaného, že rozhodnutí vydané v řízení o pokutě (jehož navíc nebyl žalobce účastníkem) není v daném řízení rozhodné, je naopak nutno opětovně odkázat na pozdější rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, Odbor stavebního řádu, ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018 (sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR), kde tento orgán mj. uvedl: *„V daném případě nelze odstoupit od záměru realizace části stavby, která má sloužit pro dopravu v klidu pro bytové domy č.p. 1608 a č.p. 1686 a pro výrobní objekty na sousedních pozemcích. Z obsahu předloženého správního spisu (fotografie pořízené stavebním úřadem v roce 2013 nebo 2014) nepochybně vyplývá, že stavba parkoviště byla realizována tak, že podmínka uvedená kolaudačním rozhodnutím ze dne 29.2.1984 byla splněna. Odvolatel (ELCONEX s.r.o. – pozn. žalobce) tak v roce 2014 postupoval v rozporu se stavebním zákonem, když odstranil stavbu parkoviště bez příslušného povolení nebo souhlasu stavebního úřadu. MHMP STR pro úplnost opakovaně uvádí, že v územním rozhodnutí z roku 1982 je umístění parkoviště popsáno bez uvedení parcelního čísla, ze situačního výkresu ale vyplývá, že plocha parkoviště je na pozemku parc.č. 826/3 k.ú. Krč. ... v daném případě pozemek parc.č. 826/3, k.ú. Krč je prokazatelně platným územním rozhodnutím a platným stavebním povolením určen jako parkoviště sloužící potřebám okolních bytových domů ...“*. Jestliže žalovaný ve svém vyjádření sám uvádí, že ve věci podstatné skutečnosti „z doložených listin založených ve spisu zjistit nelze“, potom tím přiznává, že rozhodl na základě neúplně zjištěného stavu věci (žalobce připomíná, že správní orgán je povinen rozhodnout na základě zjištěného stavu věci a za tím účelem si obstarat příslušné podklady pro rozhodnutí, což však zde správní orgán neučinil; k tomuto viz též

bod 1. žaloby). Žalovaný uvádí, že věrohodnost kolaudačního rozhodnutí „není postavena na jisto“, avšak neuvádí jediný důvod, proč by kolaudační rozhodnutí mělo být nějakým způsobem nevěrohodné; tvrzení žalovaného, že „nebyly splněny podmínky dokončení parkoviště, z čehož žalovaný dovozuje nezákonnost kolaudačního rozhodnutí“, je zcela nelogické, neboť ani případné nesplnění podmínek nějakého rozhodnutí nepůsobí jeho nezákonnost. Kolaudační rozhodnutí nehovoří o „právních nedostatcích“, ale (jak uvádí sám žalovaný) o „drobných“ nedostatcích skutečného provedení stavby (i kdyby tyto nedostatky nebyly odstraněny, nebránilo by to užívání dané stavby); podmínky dokončení parkoviště byly splněny, neboť dané parkoviště bylo dokončeno a po dobu 30 let užíváno, než tomu bylo zabráněno danými překážkami, jejichž odstranění se žalobce (jako osoba, pro jejíž domy bylo dané veřejné parkoviště navrženo, vybudováno a užíváno) domáhá. Veřejně přístupná účelová komunikace nepřestává existovat tím, že „byly nastoleny podstatně jiné vlastnické vztahy“; co se odkazuje na „nynější právní stav“ daného pozemku týká, právě i dle současného právního stavu (zákona č. 13/1997 Sb.) se v případě daného pozemku (jak vyplývá z žaloby i z uvedeného výše) jedná o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, a proto by překážka na ní se nacházející (která znemožňuje její užívání) měla být odstraněna.

13. Osoba zúčastněná na řízení se ve věci vyjádřila podáním ze dne 19. 5. 2020, v němž navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V tomto podání osoba zúčastněná na řízení uvedla, že správní orgán I. stupně i žalovaný dospěli ke správnému závěru, že na pozemku parc. č. 826/3 se nenachází veřejně přístupná účelová komunikace, neboť v tomto případě nejsou naplněny definiční znaky (podmínky existence) veřejně přístupné účelové komunikace, které musí být splněny kumulativně (patrnost v terénu, komunikační účel, souhlas vlastníka a nutná komunikační potřeba). Překážky umístěné na pozemku proto nemohou představovat pevnou překážku na veřejně přístupné účelové komunikaci a žádost žalobce o jejich odstranění musela být zamítnuta.
14. Pozemek parc. č. 826/3 je nezpevněnou zatravněnou plochou, v žádném případě neslouží k jakékoliv komunikační potřebě a není dopravní cestou a na pozemku parc. č. 826/3 nejsou ani náznakem patrný jakékoliv zásahy v terénu. Na pozemku parc. č. 826/3 není patrná žádná existence jakékoliv pozemní komunikace. Tento stav je konstantní a dlouhodobě zakonzervovaný. Podmínka patrnosti v terénu tak naplněna nebyla. Pozemek parc. č. 826/3 také neslouží ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí, neslouží ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi ani k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Ani podmínka komunikačního účelu tedy naplněna nebyla. K užívání pozemku parc. č. 826/3 jako veřejně přístupné účelové komunikace rovněž nebyl nikdy, a to ani konkludentně dán souhlas jeho vlastníka. Tento souhlas nelze dovozovat z toho, že v minulosti na pozemku parc. č. 826/3 parkovala vozidla, ačkoliv tento pozemek nebyl veřejným parkovištěm. Také podmínka souhlasu vlastníka nebyla naplněna. V lokalitě, v níž se pozemek parc. č. 826/3 nachází, vždy existovaly a stále existují jiné možnosti parkování vozidel. Obyvatelé okolních domů mohou parkovat na jiných místech v blízkém okolí a parkování na pozemku parc. č. 826/3 tak může představovat toliko jistý komfort obyvatelů těchto okolních bytových domů, nikoliv však nutnou komunikační potřebu. Ani podmínka nutné komunikační potřeby proto nebyla naplněna.
15. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že navzdory zjevné neexistenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 826/3 se žalobce snaží její existenci opřít o stavební dokumentaci z 80. let 20. století. Z ní však pouze vyplývá, že v tomto období existoval záměr vybudovat na pozemku parc. č. 826/3 parkoviště, nikoliv však to, zda došlo k jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

dokončení, což dokládá absence kolaudačního rozhodnutí, jímž by bylo povoleno užívání takového parkoviště.

16. Osoba zúčastněná na řízení dále uvedla, že pokud žalobce namítá, že správní orgán I. stupně provedl místní šetření bez jeho účasti, v důsledku čehož trpí obě rozhodnutí správních orgánů vadou nezákonnosti, ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně nejprve posoudil podání žalobce jako podnět k zahájení řízení z moci úřední. Proto nejprve provedl místní šetření a po něm vyrozuměl žalobce o tom, že neshledal důvody k zahájení řízení. Pokud správní orgán I. stupně následně dospěl k závěru, že se v daném případě jednalo o řízení zahajované na návrh, nelze mu vyčítat, že jako podklad řízení zařadil i výsledky dříve provedeného místního šetření. Žalobce tím fakticky nemohl být zkrácen na svých právech, neboť výsledky tohoto místního šetření byly po celou dobu obsahem spisového materiálu a byly podkladem řízení. Žalobce se tak s nimi mohl v průběhu celého řízení kdykoliv seznámit při nahlížení do spisu a řádně proti nim brojit ve svých písemných vyjádřeních. Z judikatury správních soudů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2019, č. j. 1 As 474/2018 - 35) navíc vyplývá, že ne každá vada řízení způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. V případě žalobcem namítaného pochybení by se jistě nejednalo o vadu, které by měla být důvodem pro zrušení rozhodnutí.

VI. Další vyjádření žalobce, osoby zúčastněné na řízení a žalovaného

17. Žalobce se dále ve věci vyjádřil podáním ze dne 22. 6. 2020, v němž uvedl, že ze sdělení Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ze dne 1. 6. 2020, č. j. PU-8400/2020-101, které bylo přílohou jeho podání, vyplývá, že v době, kdy bylo vybudováno parkoviště na pozemku parc. č. 826/3, byla jeho vlastníkem stejná osoba, která byla stavebníkem stavebního záměru povoleného stavebním povolením č. j. výst.3653/52-GU, a tou byly Pozemní stavby Praha. Souhlasem tohoto vlastníka s veřejným užíváním jím vybudované a zprovozněné veřejně přístupné účelové komunikace (veřejného parkoviště) jsou vázáni i jeho právní nástupci včetně současného vlastníka daného pozemku.
18. Dále žalobce ve věci vyjádřil podáním ze dne 25. 6. 2021. V tomto podání žalobce uvedl, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018, na niž poukazoval již v žalobě proti napadenému rozhodnutí, byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2021, č. j. 6 A 91/2018 – 47, zamítnuta. V tomto rozsudku podle žalobce zdejší soud potvrdil závěr žalovaného vyslovený v rozhodnutí ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018, že ve vztahu k parkovišti na pozemku parc. č. 826/3 existuje stále platné územní rozhodnutí, že bylo následně vydáno i stavební povolení a kolaudační rozhodnutí a že parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 bylo zřízeno a až do doby protiprávního omezení vjezdu na něj i užíváno jako součást výstavby bytových domů.
19. Podáním ze dne 14. 7. 2021 žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení ze dne 19. 5. 2020 uvádí v podstatě shodnou argumentaci, kterou již uplatnil v podané žalobě, vyvracel tvrzení osoby zúčastněné na řízení, že v případě pozemku parc. č. 826/3 nebyly v době vydání napadeného rozhodnutí splněny definiční znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Žalobce se neztotožnil s tvrzením osoby zúčastněné na řízení, že v daném případě nebylo nutno provádět nové místní šetření.
20. Osoba zúčastněná na řízení se k podáním žalobce vyjádřila v podání ze dne 28. 7. 2021, v němž odkázala na svou argumentaci uvedenou v podání ze dne 19. 5. 2020, kterou stručně zrekapitulovala. Nad rámec této argumentace osoba zúčastněná na řízení uvedla, že v rozsudku č. j. 6 A 91/2018 - 47, na který odkazoval žalobce ve svém podání ze dne 25. 6. 2021, se zdejší soud zabýval otázkou platnosti původního rozhodnutí o umístění stavby č. j. Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

5235/82 a nikoliv platností kolaudačního rozhodnutí č. j. výst. 6481/83-Gu, jak tvrdil ve svém podání žalobce. I kdyby tomu tak nebylo, s ohledem na to, že v tomto rozsudku soud nezabýval existencí veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku parc. č. 826/3, tento rozsudek nijak nezpochybňuje závěry žalovaného týkající se nenaplnění veškerých znaků veřejně přístupné účelové komunikace na tomto pozemku.

21. Žalovaný se ve věci vyjádřil podáním ze dne 9. 9. 2021, v něm se ztotožnil s vyjádřením osoby zúčastněné na řízení ze dne 28. 7. 2021.
22. K podání osoby zúčastněné na řízení ze dne 28. 7. 2021 se žalobce vyjádřil v podání ze dne 28. 9. 2021, (v rámci tohoto podání doložil letecký snímek pozemku z roku 2012, a fotografie dokumentující stav přilehlých prostor z hlediska možností parkování), k podání žalovaného ze dne 9. 10. 2021 se žalobce vyjádřil v podání ze dne 8. 10. 2021. V obou podáních žalobce odkázal na svou předchozí argumentaci a stručně ji zrekapituloval.
23. Dne 3.2.2023 soud vyzval žalovaného k předložení správního spisu žalovaného ve věci sp.zn. MHMP 1973394/2017/STR, vztahujícího se k rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018. Dne 16.3.2023 žalovaný spis požadovaný soudem zaslal.
24. Dne 6.4.2023 se vyjádřila k věci osoba zúčastněná na řízení tak, že shrnula svou dosavadní argumentaci a k připojenému spisu uvedla, že z kolaudačního rozhodnutí z roku 1984 vyplývá, že stavba parkoviště nebyla dokončena a z rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018, ani z rozsudku č. j. 6 A 91/2018 – 47, nelze vznik a už vůbec kontinuální existenci veřejně přístupné účelové komunikace na pozemku jakkoliv dovozovat.
25. Soudu bylo zasláno vyjádření žalobce ze dne 14.4.2023, v němž shrnul dosavadní argumentaci a odcitoval odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018, z jehož textu dle žalobce vyplývá, potvrzení vzniku, účelu a existence veřejného parkoviště, zopakoval pak, že závěry rozhodnutí žalovaného byly potvrzeny rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 6 A 91/2018–47.
26. V rámci nařízeného jednání žalobce a osoba zúčastněná na řízení setrvali na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Osoba zúčastněná na řízení prostřednictvím právního zástupce odkázala na svá písemná podání a zdůraznila, že parkoviště nesplňuje podmínky § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť plocha neslouží ke spojení nemovitostí, nejsou splněna všechna čtyři kritéria kumulativně, nebyl udělen souhlas současného vlastníka k veřejnému užívání, a především není splněna nutná komunikační potřeba. V případě odstranění překážky by se jednalo o zásah do vlastnických práv o.z.ř. a takový podléhá přezkumu i z hlediska jeho proporcionality. Dále o.z.ř. uvedla, že v okolí pozemku je možné alternativní parkování v té souvislosti zdůraznila, že pro řízení o žádosti je rozhodný skutkový stav v době podání žádosti a v té době byla na tomto pozemku pouze zatravněná plocha. O absenci nutné komunikační potřeby svědčí i to, že se žalobce domáhal odstranění překážky až po 5 letech po zneprístupnění pozemku. Právní zástupce žalobce uvedl, že řízení o návrhu je zakončeno deklaratorním rozhodnutím, a proto není podání návrhu vázáno na žádnou lhůtu, pozdější podání návrhu bylo způsobeno tím, že žalobce čekal na výsledek řízení věci sp.zn. MHMP 1973394/2017/STR, o umístění stavby na tomto pozemku, a rozhodně to neznamenal, že by byl s možnostmi parkování spokojen. K namítané proporcionalitě zástupce poukázal na skutečnost, že se nejedná o nový zásah, o.z.ř. po roce 2014 protiprávně znemožnila používání parkoviště, což bylo konstatováno v řízení o umístění stavby. Z protiprávního jednání nemůže vzniknout právo, o.z.ř. si

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

koupila pozemek za určitého právního stavu a byla to ona, která jej nerespektovala. Nedostatek parkovacích míst přetrvává a znemožněním parkování na předmětném pozemku nutná potřeba parkování nezmizela. Poukázal na žalobcem předložené fotografie (podání dne 28.9.2021 čl. 77-78 soudního spisu, které dokládají, že je zde doslova „boj o parkovací místa“.

27. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s).
29. Po doplnění správního spisu o správní spis žalovaného vztahující se k řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání rozhodnutí o umístění stavby na sporném pozemku Sp.zn. MHMP 1973394/2017/STR, byli účastníci řízení vyzváni k seznámení se s doplněným správním spisem a byla jim k případným vyjádřením poskytnuta lhůta.
30. Soud v rámci nařízeného jednání neprovedl důkaz rozhodnutím Útvaru hlavního architekta o umístění stavby ze dne 20. 7. 1982, pod č.j. 5235/82, včetně Architektonické situace z června 1982 nazvaná „Výstavba 64 b. j. n. p. Pozemní stavby Praha v Praze 4, Zelený pruh“ (Pb - 3), na níž je parkoviště obsahující 44 stání, z nichž 44 bylo určeno pro bytové objekty žalobce, zakresleno, stavebním povolením č. j. výst.3653/52-GU ze dne 17.11.1982, ani kolaudačním rozhodnutím č. j. výst. 6481/83-Gu, neboť tyto dokumenty jsou obsaženy v správním spise. Dokazování správním spisem se neprovádí, jelikož soud jeho obsahu vychází.
31. Soud provedl důkaz předložený žalobcem v podání doručeném soudu dne 25.6.2020 - Sdělením Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, ze dne 1. 6. 2020, č. j. PU-8400/2020-101. Z tohoto dokumentu vyplývá, že v době, kdy bylo vybudováno parkoviště na pozemku parc. č. 826/3, byla jeho vlastníkem stejná osoba, která byla stavebníkem stavebního záměru povoleného stavebním povolením č. j. výst.3653/52-GU, a tou byly Pozemní stavby Praha. Souhlasem tohoto vlastníka s veřejným užíváním jím vybudované a zprovozněné veřejně přístupné účelové komunikace (veřejného parkoviště) jsou vázáni i jeho právní nástupci včetně současného vlastníka daného pozemku.
32. Z připojeného správního spisu S-MHMP 1973394/2017/STR soud provedl tyto důkazy:
33. Z provedeného důkazu Sdělení katastrálního úřadu ze dne 25.7.2016 vyplývá, že z původní parcely č. 826 (na kterou byla vydána povolení) vznikla 826/1 a 826/2 - ostatní plocha. Následně se od par.č. 826/1 odděluje parcela č. 826/3 od roku 1989 vyznačena jako ostatní komunikace.
34. V rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR., je uvedeno, že *„pozemek parc. č. 826/3, v k. ú. Krč je prokazatelně platným územním rozhodnutím a platným stavebním povolením určen jako parkoviště sloužící potřebám okolních bytových domů.“*
35. V Protokolu o kontrolní prohlídce ze dne 4.9.2014, kterou provedl stavební úřad na stavbě parkoviště na pozemku parc.č. 826/3 v k.ú. Krč, se uvádí že *„byla odstraněna pojezdová vrstva bývalého parkoviště a funkce parkoviště byla zrušena, odstranění provedla společnost ELCONEX*

s.r.o., která je totožná se společností, která podala žádost o umístění stavby nazvané „BYTOVÝ DŮM ZELENÝ PRUH“.

36. Dále soud provedl důkaz fotodokumentací obsaženou v připojeném spise - letecké snímky parkoviště v rozmezí let 1989-2015, na čl. 58-61 spisu.
37. K návrhu osoby zúčastněné na řízení provedl soud důkaz fotografií zachycující alternativní možnosti parkování mimo pozemek parc.č. 826/3.
38. K návrhu žalobce provedl soud důkaz fotodokumentací zachycující současný stav možností parkování v okolí předmětného pozemku v porovnání se stavem před umístěním překážky. (předložen žalobcem s podáním ze dne 28.9.2021, čl. 77-78 soudního spisu).
39. Soud provedl důkaz rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 4. 2021, č. j. 6 A 91/2018-47, (pořízeného z informačního systému soudu), jímž byla žaloba osoby zúčastněné na řízení zamítnuta. V tomto rozsudku zdejší soud potvrdil závěr žalovaného vyslovený v rozhodnutí ze dne 4.4.2018, č. j. MHMP 474242/2018, že ve vztahu k parkovišti na pozemku parc. č. 826/3 existuje stále platné územní rozhodnutí, že bylo následně vydáno i stavební povolení a kolaudační rozhodnutí, a že parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 bylo zřízeno a až do doby protiprávního omezení vjezdu na něj i užíváno jako součást výstavby bytových domů.
40. Z obsahu správního spisu včetně spisu připojeného vyplývají následující skutečnosti.
41. Dne 10. 6. 2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce z téhož dne nazvané „Žádost o odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace - panelů znemožňujících vjezd na parkoviště na pozemku p. č. 826/3 v katastrálním území Krč“. Přílohou podání byly mimo jiné ortofoto mapy pozemku parc. č. 826/3 v k. ú. Krč zachycujícího jeho stav roce 2014 a 2019. Prostřednictvím tohoto podání se žalobce domáhal, aby správní orgán I. stupně podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích přikázal odstranit z pozemku parc. č. 826/3 v k. ú. Krč, na němž se podle názoru žalobce nachází parkoviště, které je podle § 7 odst. 1 veřejně přístupnou účelovou komunikací, pevnou překážku, neboť zde byla umístěna bez rozhodnutí povolující její uzavření. Parkoviště bylo po několik desetiletí (přibližně od roku 1982 do roku 2014) bez omezení užíváno až do doby, kdy nový vlastník na pozemku parc. č. 826/3 umístil na východní část pozemku souvislou řadu panelů, čímž znemožnil vjezd na parkoviště.
42. Dle úředního záznamu ze dne 18. 6. 2019, jehož součástí je fotodokumentace, provedl správní orgán I. stupně na pozemku parc. č. 826/3 tohoto místní šetření, při němž zjistil, že na pozemku není patrný zásah v terénu, nenachází se zde zpevněná plocha a nebyl zjištěn veřejný zájem nebo komunikační potřeba, které by měl tento pozemek naplňovat, čímž dospěl k závěru, že pozemek parc. č. 826/3 tak nevykazuje znaky pozemní komunikace.
43. Sdělením ze dne 28. 6. 2019, č. j. P4/264473 /19/OŽPAD/JPE, doučeným žalobci dne 3. 7. 2019, správní orgán I. stupně žalobce podle § 42 správního řádu vyrozuměl, že neshledal důvody k zahájení správního řízení z moci úřední ve věci odstranění pevné překážky podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích.
44. Žalobce žádost ze dne 10. 6. 2019 doplnil podáním ze dne 3. 7. 2019, doručeným správnímu orgánu I. stupně téhož dne, jehož přílohou byla fotodokumentace zachycující současný stav pozemku parc. č. 826/3.
45. Podáním ze dne 10. 7. 2019, doručeným správnímu orgánu I. stupně žalobce v reakci na sdělení správního orgánu I. stupně, č. j. P4/264473/19/OŽPAD/JPE správnímu orgánu I.

stupně sdělil, že podání žalobce ze dne 10. 6. 2019 nesprávně vyhodnotil jako podnět k zahájení řízení z moci úřední, ačkoliv dle názvu i obsahu jednalo o žádost o zahájení řízení.

46. Oznámením a výzvou ze dne 31. 7. 2019, č. j. P4/323274/19/OŽPAD/JPE správní orgán I. stupně žalobce a osobu zúčastněnou na řízení vyrozuměl, že doručením žádosti žalobce ze dne 10. 6. 2019 bylo zahájeno řízení o žalobcově žádosti o odstranění pevné překážky z veřejně přístupné účelové komunikace-parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 a zároveň účastníky řízení vyrozuměl, že se do 5 pracovních dnů ode dne doručení mohou seznámit s poklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Dne 13. 8. 2019 využil žalobce svého práva nahlédnout do spisu, o čemž byl vyhotoven protokol z téhož dne. K pokladům pro vydání rozhodnutí se žalobce nevyjádřil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně žalobcovu žádost zamítl, neboť z důvodů, které žalovaný zrekapituloval v napadeném rozhodnutí (viz bod 3 tohoto rozsudku) dospěl k závěru, že pozemek parc. č. 826/3 nevykazuje veškeré znaky veřejně přístupné účelové komunikace. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uplatnil obdobné námitky jako posléze v podané žalobě. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobcovu odvolání zamítl.
47. Pro posouzení žalobní námitky, která odkazovala na řízení žalovaného (v němž se také zabýval existencí parkoviště), ukončeného rozhodnutím ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR, a v němž žalovaný dospěl k závěru, že „*pozemek parc. č. 826/3, v k. ú. Krč je prokazatelně platným územním rozhodnutím a platným stavebním povolením určen jako parkoviště sloužící potřebám okolních bytových domů.*“, si soud vyžádal správní spis vztahující se k tomuto řízení. Citované rozhodnutí bylo předmětem přezkumu na základě žaloby podané osobou zúčastněnou na řízení (ELCONEX s.r.o., nynějšího vlastníka předmětného pozemku); žaloba byla zdejším soudem rozsudkem ze dne 1. 4. 2021, čj. 6 A 91/2018-47, zamítnuta a kasační stížnost nebyla podána.
48. Z podané žaloby a následných vyjádření žalobce a žalovaného vyplývá, že zásadní spornou otázkou mezi účastníky je, zda správní orgány v řízení o žalobcově žádosti správně posoudily, zda na pozemku parc. č. 826/3 k.ú. Krč, existuje stavebně a provozně vymezená plocha parkoviště, která splňuje podmínky veřejně přístupné účelové komunikace dle § 7 odst. 1 ve spojení s § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, a je-li z tohoto důvodu je oprávněný požadavek žalobce o odstranění pevné překážky znemožňující vjezd na parkoviště.
49. Podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad obecního úřadu obce s rozšířenou působností může na žádost vlastníka účelové komunikace a po projednání s Policií České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.
50. Podle § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích veřejné parkoviště je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla.
51. Podle § 29 odst. 3 zákona o pozemních komunikacích pevné překážky, na jejichž umístění nebylo vydáno povolení, jsou jejich vlastníci povinni odstranit na svůj náklad ve lhůtě stanovené silničním správním úřadem. Po marném uplynutí stanovené lhůty je vlastník,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

popřípadě správce dálnice, silnice nebo místní komunikace oprávněn odstranit pevnou překážku na náklady jejího vlastníka.

52. Soud úvodem konstatuje, že se ztotožňuje se žalobcovým názorem, že není vyloučeno, aby i parkoviště mohlo být veřejně přístupnou účelovou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, neboť z ustanovení § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích vyplývá, že parkovištěm může být i vymezená plocha účelové komunikace nebo přímo účelová komunikace. Zákon o pozemních komunikacích přitom nevylučuje, aby i účelová komunikace, nebo její vymezená část, která je parkovištěm, měla charakter veřejně přístupné účelové komunikace, nic tak nebrání tomu, aby tento charakter měla i v případě parkoviště, pokud bude splňovat kritéria vyplývající právě z § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a také kritéria dovozená judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06 a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, ze dne 7. 4. 2011, č. j. 2 As 84/2010 - 128, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 1 As 32/2012 - 42 ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 213/2015 - 14). Musí jednat o (i) stálou a v terénu patrnou komunikaci, která (ii) naplňuje účel stanovený v zákoně, (iii) její vlastník dal souhlas k obecnému užívání komunikace veřejností a (iv) tato komunikace naplňuje nutnou komunikační potřebu, přičemž všechna čtyři uvedená kritéria musí být splněna zároveň. V případě, že není splněno, byť jediné kritérium, o veřejně přístupnou účelovou komunikaci nejedná (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2017, č. j. 7 As 63/2017-48, body 14 až 17). Obecné užívání veřejně přístupné účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99, bod 26). Žalovaný ustanovení § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, zjevně ignoroval, neboť své odůvodnění o neexistenci veřejného parkoviště opírá pouze o ustanovení § 7 odst. 1 tohoto zákona.
53. Soud provedl u jednání důkaz rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR. Ze skutkových zjištění a závěrů žalovaného učiněných v tomto řízení soud při rozhodování v nyní projednávané věci vycházel : „MHMP STR uvádí, že bylo zjištěno, že dne 20. 7. 1982 vydal Útvar hlavního architekta pod č.j. 5235/82 rozhodnutí o umístění stavby, kterým umístil dva bytové objekty a západně a východě od nich umístil parkovací plochy pro obyvatele navrhovaných bytových domů a komunikační napojení z ulice Zelený pruh. V textové části rozhodnutí nejsou uvedena žádná čísla parcelní pozemků, umístění je popsáno pouze vzhledem k okolním stavbám „na pozemcích podél ul. Zelený pruh, východně od provozně administrativní budovy PS Praha, severně od komunikace Zelený pruh – dle situace 1 : 1000 v příloze – k.ú. Krč, Podolí, Braník v Praze 4 při ulici Zelený pruh se umístí stavba 64 bytových jednotek včetně souvisejících inž. sítí, obslužných komunikací a parkovacích ploch jak je zakresleno v situačním plánu 1 : 1000“. Z ověřeného situačního výkresu nepochybně vyplývá, že parkoviště je situováno na podstatné části dnešního pozemku parc.č. 826/3, k.ú. Krč. Následně bylo dne 17.11.1982 vydáno stavební povolení pro stavbu, která zahrnovala 2 bytové objekty o 32 bytových jednotkách včetně přípojek, komunikace, parkoviště, zpevněné plochy a další. K žádosti o stavební povolení byly předloženy doklady, mimo jiné i výše uvedené rozhodnutí o umístění stavby č.j. 5235/82 ze dne 20. 7. 1982, které nabylo právní moci dne 9.8.1982. Dne 29. 2. 1984 Obvodní národní výbor v Praze 4 vydal pod č.j. výst. 6481/83-Gu kolaudační rozhodnutí, kterým povolil užívání stavby dvou bytových objektů. Lze mít za prokázané, že v době platnosti územního rozhodnutí došlo k vydání příslušných stavebních

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

povolení a následně i k zahájení realizace povolených (a umístěných) staveb, a to v zákonem stanovených lhůtách. V podmínkách pro užívání stavby stanovených v procesu kolaudačního řízení je uvedeno, že „stavební úřad ukládá stavebníkovi odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby, zjištěných při kolaudačním řízení a) přístupové a příjezdové komunikace a parkoviště dokončete do 06/84.“ Jaký postup následoval po vydání kolaudačního rozhodnutí v roce 1984 a v letech následujících, již z doložených listin založených ve spisu zjistit nelze.

54. V Protokolu o kontrolní prohlídce, kterou 4.9.2014 provedl stavební úřad v řízení sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR, a který soud provedl při jednání jako důkaz, je uvedeno, že na pozemku parc. č. 826/3 „byla odstraněna pojezdová vrstva bývalého parkoviště a funkce parkoviště byla zrušena, odstranění provedla společnost ELCONEX s.r.o., která je totožná se společností, která podala žádost o umístění stavby nazvané „BYTOVÝ DŮM ZELENÝ PRUH“.
55. Z obsahu připojeného správního spisu (fotografie pořízené stavebním úřadem v roce 2013 nebo 2014 a fotodokumentace založená na čl. 58 až 61 připojeného spisu - letecké snímky parkoviště v rozmezí let 1989-2015.) má soud za prokázané, že stavba parkoviště byla realizována tak, že podmínka uvedená kolaudačním rozhodnutím ze dne 29. 2. 1984 byla splněna, neboť na základě těchto fotografií je jednoznačně prokázáno, že parkoviště bylo vybudováno, plocha parkoviště zpevněna zatravněvacími pásy, a tato plocha sloužila jako parkoviště. Vzhledem k tomu, že parkoviště nebylo nijak ohraničeno a nenacházela při vjezdu na něj do roku 2014 žádná překážka pro parkování, je prokázáno i veřejné užívání parkoviště. Jestliže osoba zúčastněná na řízení po roce 2014 odstranila tyto zatravněvací pásy, a znemožnila umístěním překážky vstup na parkoviště, postupovala v rozporu se stavebním zákonem, neboť odstranila stavbu parkoviště bez příslušného povolení nebo souhlasu stavebního úřadu. (což bylo konstatováno i v rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR).
56. Žalovaný založil své rozhodnutí na argumentaci, že parkoviště na pozemku parc. č. 826/3, nemohlo být umístěno, povoleno, ani zkolaudováno, neboť takové číslo pozemku se na žádném z těchto povolovacích rozhodnutí nenachází. Žalovaný se v tomto řízení vůbec nezabýval historií číslování pozemků, jinak by zjistil totéž jako v řízení sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR, že v územním rozhodnutí z roku 1982 je umístění parkoviště popsáno bez uvedení parcelního čísla, ze situačního výkresu ale vyplývá, že plocha parkoviště je na pozemku parc.č. 826/3 k.ú. Krč. Ve stavebním povolení a kolaudačním rozhodnutí plocha parkoviště byla evidována pod parc č. 826/1.
57. Soud provedl u jednání důkaz Sdělením katastrálního úřadu ze dne 25.7.2016 (z připojeného správního spisu v řízení sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR. Zde je uvedeno, že původní pozemek parc.č. 826 byl veden jako role. Zápisem geometrického plánu se oddělila plocha parcely 826/3, která na základě šetření souladu evidence nemovitostí z roku 1989 byla vyznačena pro způsob využití jako ostatní komunikace. Z tohoto sdělení lze též odvodit, že v roce 1989 plocha pozemku sloužila jako parkoviště, které se zapisuje do katastru nemovitostí jako ostatní komunikace.
58. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného uvedenými v rozhodnutí ze dne 4. 4. 2018, č. j. MHMP 474242/2018, sp. zn. S-MHMP 1973394/2017/STR, „**Z hlediska právního MHMP STR uvádí, že předmětná stavba parkoviště na pozemku nyní evidovaném pod parc. č. 826/3, k.ú. Krč, byla umístěna a stavebně povolena v právním režimu zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění platném a účinném v době vydání předmětných rozhodnutí. Dle ust. § 40 uvedeného zákona, územní rozhodnutí o umístění stavby platí dva roky**

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

ode dne, kdy nabylo právní moci, nepozbývá platnost, pokud v této lhůtě byla podána žádost o stavební povolení. Dle ust. § 67 uvedeného zákona stavební povolení pozbývá platnost, jestliže stavba nebyla zahájena do dvou let ode dne, kdy nabylo právní moci, pokud stavební úřad nestanovil delší lhůtu. Z výše uvedeného vyplývá, že územní rozhodnutí o umístění stavby z roku 1982, jehož součástí byla i předmětná stavba parkoviště, nepozbylo platnosti, neboť v roce 1982 bylo ve věci vydáno stavební povolení, na jehož základě byla stavba realizována a zkolaudována v roce 1984. Skutečnost, že nelze jednoznačně prokázat, kdy byly odstraněny nedostatky zjištěné v rámci kolaudačního řízení v roce 1984, týkající se předmětné stavby parkoviště, nemohou relevantně zpochybnit to, že stavba parkoviště na pozemku nyní označeném parc.č. 826/3, k.ú. Krč, byla umístěna, povolena a realizována, byť s nedostatky. MHMP STR uvádí, že v ust. § 82 odst. 2 zákona č. 50/1976 Sb. je stanoveno, že v kolaudačním rozhodnutí může stavební úřad stanovit podmínky vyplývající z obecných technických požadavků na výstavbu, odstranění drobných nedostatků skutečného provedení stavby zjištěných v kolaudačním řízení a určit přiměřenou lhůtu k jejich odstranění, může tak učinit pouze v případě, že jde o nedostatky, které neohrožují zdraví a bezpečnost osob a nebrání ve svém souhrnu řádnému a nerušenému užívání stavby k určenému účelu.“, (cit. str. 4-6 rozhodnutí - pozn. soudu). Na základě uvedených zjištění žalovaný dospěl k závěru, že pozemek parc.č. 826/3, k.ú. Krč je blokován stavbou parkoviště, tedy nebylo možné na něm umístit novostavbu bytového domu, jak to požadovala společnost Elconex s.r.o., jiným způsobem, než změnou územního rozhodnutí z roku 1982. K odvolací námitce zpochybňující vědomost společnosti Elconex s.r.o. o předmětném pozemku jakožto parkovišti, žalovaný na str. 7-8 uvedl, že „Předložený správní spis obsahuje kopii kupní smlouvy, kterou správce konkurzní podstaty úpadce Montované stavby Praha, akciová společnost, převedl do vlastnictví JANA TOWERS, a.s. pozemky uvedené v čl. I této smlouvy, mimo jiné pozemek parc.č. 826/3, k.ú. Krč, výslovně zde označený jako ostatní plocha, ostatní komunikace. Jak vyplývá i z obsahu rozhodnutí MHMP STR č.j. MHMP 902212/2016 ze dne 9.3.2016, odvolatel (jak sám uvedl) nabyt vlastnictví uvedeného pozemku parc.č. 826/3, k.ú. Krč, na základě kupní smlouvy uzavřené s JANA TOWERS, a.s., tedy **nabyt vlastnictví pozemku určeného ke způsobu využití jako ostatní komunikace, což nepochybně vyplývalo a vyplývá z výpisu listu vlastnictví evidovaného katastrálním úřadem.** Zda a jakým způsobem odvolatel zkoumal právní a věcný stav pozemků, který přijímal do vlastnictví, není předmětem posuzování v územním řízení, ani v odvolacím řízení. V územním řízení je relevantní zjišťování, zda pozemky stavebního záměru již nejsou pokryty jiným rozhodnutím určujícím jeho využití. Jak výše uvedeno, v daném případě pozemek parc.č. 826/3, k.ú. Krč je prokazatelně platným územním rozhodnutím a platným stavebním povolením určen jako parkoviště sloužící potřebám okolních bytových domů, změna tohoto určeného využití je možná pouze na základě změny předmětného územního rozhodnutí.“ (zvýraznění provedeno soudem).

59. Soud se následně zabýval posouzením naplnění jednotlivých výše uvedených kritérií:
60. **1. kritérium – existence stálé a v terénu patrné komunikace (parkoviště).**
61. Na základě dokazování provedeného u jednání a z dokumentů založených v správním spise včetně připojeného správního spisu, soud dospěl k závěru, že se na pozemku parc. č. 826/3 z hlediska posouzení právního stavu nachází veřejně přístupná účelová komunikace-parkoviště. Stavba parkoviště byla povolena rozhodnutím o umístění stavby č. j. 5235/82 (bod 7), v něm bylo mimo jiné rozhodnuto o umístění parkovacích ploch východně a západně od bytových domů žalobce. Z architektonické situace z června 1982 nazvané „Výstavba 64 b. j. n. p. Pozemní stavby Praha v Praze 4, Zelený pruh“ (Pb - 3), na kterou v žalobě poukázal žalobce a která je dle bodu 19 rozhodnutí o umístění stavby č. j. 5235/82 jeho nedílnou součástí, pak vyplývá, že z 88 parkovacích stání na pozemku parc. č. 826/3 jich mělo být 38 určeno pro „výrobní závod“, 44 pro objekty bytových domů (které užívá Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

žalobce) a 6 bylo plánováno jako rezerva. Z architektonické situace tak vyplývá, že parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 bylo určeno přednostně pro vyjmenované subjekty mezi které výslovně patří uživatelé Bytového družstva Bráník. Stavba parkoviště umístěna výše uvedeným rozhodnutím byla následně povolena (č. j. výst.3653/52-GU), a zkolaudována (č. j. výst. 6481/83-Gu).

62. Tvrzení žalovaného, že z žádného z uvedených rozhodnutí nevyplývá, že by parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 bylo určeno k veřejnému užití, nemá oporu v správním spise. Ze Sdělení KÚ ze r. 25.7.2016 vyplývá, že pozemek parc. č. 826/3 vznikl oddělením z pozemku p. č. 826/1, jakožto jeden z pozemků, pro které bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby i stavební povolení a kolaudační rozhodnutí.
63. Žalovaný vylučuje režim veřejného užívání pouze na základě z textu uvedeného v územním rozhodnutí, kde se uvádí, že na předmětném pozemku se umístuje stavba parkoviště, které slouží pro vyjmenované subjekty, mimo jiné i uživatele bytových domů (nyní užívaných žalobcem). Z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011 - 99, na které žalovaný ve své argumentaci odkazuje, vyplývá, že režim obecného užívání má přednost a že souhlas předchozího vlastníka pozemku se zřízením účelové komunikace v zásadě přechází na vlastníka pozdějšího. *„Jedná-li se o účelovou pozemní komunikaci, platí zde, stejně jako pro ostatní pozemní komunikace, režim tzv. obecného užívání (§ 19 zákona o pozemních komunikacích). Obecné užívání lze podřadit pod pojem „veřejné užívání“, právní teorií definovaný jako „užívání všeobecně přístupných materiálních statků, které odpovídají jejich účelovému určení, předem neomezeným okruhem uživatelů“ (cit. Hendrych, D. a kol. Správní právo. Obecná část. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2006, s. 303–304). Obecné užívání účelové pozemní komunikace spočívá v možnosti každého tuto komunikaci – v mezích předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených zákonem o pozemních komunikacích – bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. Na základě uvedené judikatury, která je východiskem i pro současnou rozhodovací činnost soudů (za všechny např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003–64) lze obecně vymezit následující základní modelové situace vzniku (existence) účelových pozemních komunikací, které naplňují znaky vymezené v ust. § 7 odst. 1 věta první zákona o pozemních komunikacích: 1) účelová pozemní komunikace byla zřízena vlastníkem pozemku, případně vlastník pozemku s jejím zřízením prokazatelně souhlasil, 2) účelová pozemní komunikace vznikla a existuje bez toho, aby s tím vlastník pozemku vyslovil souhlas. K tomu nutno podotknout, že souhlas předchozího vlastníka pozemku se zřízením účelové komunikace v zásadě přechází na vlastníka pozdějšího; jeho souhlasu tedy není třeba (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2006, č. j. 22 Cdo 1173/2005). V obecné rovině se k tomuto závěru, který „jistě platí tam, kde dochází k převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty a kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že vlastnické právo je již takto omezeno“, přiklonil i Ústavní soud v nálezu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06. Předmětem zkoumání v každém konkrétním případě nicméně bude, zda byl skutečně souhlas vlastníka udělen (k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60).*
64. Dále je v rozhodnutí č. j. 2 As 44/2011–99 uvedeno „...nic nebrání tomu, aby se společně se vznikem či zřízením účelové pozemní komunikace aktivoval režim jejího obecného užívání. Za této situace je v řízení o vydání deklaratorního rozhodnutí nadbytečné zkoumat nutnou a nenahraditelnou komunikační potřebu – vlastník fakticky „věnoval“ tuto komunikaci do veřejného užívání.“ V nyní projednávané věci nic nenásvědčuje tomu, že by parkoviště bylo v době jeho kolaudace stavebně ohraničeno (např. závorou, umístěním uvnitř objektu apod.), v důsledku čehož by bylo možno usuzovat, že použití parkoviště kýmkoliv mimo

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

vyjmenované subjekty bylo v této době zakázáno. To znamená, že vlastník v době kolaudace aktivoval režim veřejného užívání. V každém případě parkoviště bylo od počátku určeno také pro parkování uživatelů bytových domů (v užívání žalobce), čímž byla jednoznačně vymezena komunikační potřeba, a protože komunikační potřeba se vztahovala na řadu výslovně ale také neurčitě vymezených subjektů, přičemž z žádných podkladů nevyplývá, že by parkoviště v době kolaudace nebylo veřejně přístupné, nastupuje presumpce obecného užívání. Další změna v osobě vlastníka předmětného pozemku na tomto účelu užívání, jakožto parkoviště v režimu veřejného užívání, ničeho nemění. Již v době nabytí vlastnického práva k tomuto pozemku, si osoba zúčastněná na řízení, měla být vědoma skutečnosti, že se jedná o parkoviště s režimem veřejného užívání neboli mající status veřejně přístupné komunikace ve smyslu výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Pokud po převodu z původního vlastníka došlo k pokusům o zabránění přístupu na pozemek parkoviště, šlo o protiprávní jednání, které nemůže požívat právní ochrany. V souladu se zásadou, že z bezprávní nemůže vzniknout právo, skutečnost, že nynější vlastník dlouhodobě protiprávně znemožňuje veřejné užívání daného pozemku jako parkoviště, nemůže sloužit jako argument, že se o parkoviště s režimem veřejného užívání nejedná anebo, že dokonce neexistuje a není v terénu patrné, neboť je zarostlé travinami. Soud dospěl k závěru, že od počátku bylo parkoviště veřejně přístupné, byť prioritně určené pro parkování určených subjektů a závěr žalovaného, že parkoviště postavené na pozemku parc. č. 826/3, k.ú Krč, nemá status veřejně přístupné komunikace, nemá oporu ve správním spise.

65. Co se týče patrnosti v terénu, z ortofoto mapy založené ve spise (předposlední strana příloh podání žalobce ze dne 10. 6. 2019 - poř. č. 1), fotografií založených ve spise (pořízených správním orgánem - poř. č. 2a i žalobcem - poř. č. 3), a fotodokumentace z připojeného správního spisu (čl. 58-61) jednoznačně vyplývá, že na pozemku parc. č. 826/3 v roce 2019, kdy ve věci správní orgány rozhodovaly, nebylo umožněno parkování přesto zde byly patrné stopy bývalého parkoviště, což prokazuje oprávněnost tvrzení žalobce, že parkoviště nemohlo být pro překážku, jejíž odstranění žalobce žádal užíváno.
66. Na základě výše uvedené fotodokumentace a z Protokolu o kontrolní prohlídce ze 4.9.2014 má soud za prokázané, že příčinou toho, že se pozemek v době rozhodování správních orgánů nacházel v tomto stavu, byla skutečnost, že v roce 2014 došlo k protiprávnímu zamezení jeho užívání umístěním pevné překážky, které zabránila vjezdu na pozemek, to ostatně ani správní orgány ve svých rozhodnutích nezpochybňovaly a důkazy provedené při jednání (letecké snímky 1989-2015 a protokol o místním šetření ze 4.9.2014, ortofoto mapa založená ve spise podání žalobce ze dne 10. 6. 2019 - poř. č. 1), potvrzuje, že do roku 2014 byl pozemek parc. č. 826/3 užíván jako parkoviště a způsob tohoto užívání byl v terénu patrný, a znaky toho, že na ploše bylo bývalé parkoviště bylo patrné i době rozhodování žalovaného.
67. Podle názoru soudu bylo v daném případě nutné zohlednit patrnost parkoviště v terénu nikoliv podle skutkového stavu v době rozhodování, tedy v roce 2019, jak to učinily správní orgány, ale k době, která předcházela žalobcem namítanému neoprávněnému zásahu, tedy v roce 2014. Zamezením užívání komunikace totiž dojde zcela nepochybně k snížení její patrnosti v terénu, již samotným během času, jako tomu bylo v právě tomto případě. Soud je však přesvědčen, že takový zásah nemůže jí k tíži žalobce, neboť jak uvedl Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 18. 12. 2012, č. j. 31 A 27/2012 - 91, bod 19: „*Lze logicky předpokládat, že v případě pěšiny na obhospodařovaných pozemcích dojde k zániku patrnosti v terénu již pouze během času. V logice žalovaného by ad absurdum ztratila účelová veřejná komunikace svůj charakter stálosti a patrnosti v terénu, pokud by těsně před místním šetřením byl pozemek*

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

přeorán. Úkolem žalovaného bylo deklarovat existenci účelové pozemní komunikace a k tomu je třeba, aby se žalovaný, resp. správní orgán zabýval stálostí a patrností komunikace v terénu v době, kdy bylo zabráněno jejímu užívání, a ne po uplynutí řady let.“

68. Vzhledem k tomu, že před tím, než byla v roce 2014 umístěna na pozemek parc. č. 826/3 překážka zamezující jeho užívání jako parkoviště, byla existence parkoviště na tomto pozemku prokázána, a i v době rozhodování žalovaného byly znaky původního parkoviště v terénu patrné, považuje soud první kritérium za splněné.
69. Co se týče **druhého kritéria, naplnění účelu stanoveného v zákoně**, soud konstatuje, že toto kritérium bylo v případě pozemku parc. č. 826/3 splněno. Účelové komunikace mají podle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích sloužit ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Podle § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích veřejné parkoviště je stavebně a provozně vymezená plocha místní nebo účelové komunikace anebo samostatná místní nebo účelová komunikace určená ke stání silničního motorového vozidla. Naplnění kritéria účelu je potřebné vykládat v souladu s oběma ustanoveními, přičemž § 12 je speciálním ustanovením k ustanovení § 7 odst. 1 zákona. V projednávaném případě je naplnění účelu dáno, neboť obsahem spisového materiálu provedeným dokazováním bylo prokázáno, že na ploše parc. č. 826/3 bylo umístěno povoleno zkolaudováno a dokončeno parkoviště sloužící pro potřebu jak Bytových domů, tak vzhledem k tomu, že přístup na něj nebyl omezen, i pro veřejnost. Kritérium naplnění účelu stanoveného v zákoně považuje soud za splněné.
70. Co se týče **třetího kritéria, souhlasu vlastníka komunikace** s jejím obecným užíváním, v daném případě je nesporné, že až do roku 2014 na pozemku parc. č. 826/3 vozidla běžně parkovala a předchozí vlastníci pozemku jim v tom nijak nebránili. To ostatně nezpochybnily ani správní orgány ve svých rozhodnutích (z přípojeného spisu), v jejichž odůvodnění shodně uvedly, že souhlas vlastníka s užíváním pozemku jako veřejně přístupné účelové komunikace byl před rokem 2014 dán. Původním vlastníkem, jak vyplývá, že ze Sdělení Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu, Katastrální pracoviště Praha ze dne 1.6.2020, čj. PU -8400/2020-101, byly Pozemní stavby n.p. Praha-závod 2. Tento subjekt byl rovněž stavebníkem bytových domů včetně parkoviště, jak vyplývá z rozhodnutí o umístění stavby, stavebního povolení i kolaudačního rozhodnutí. Původní vlastník tedy nepochybně připustil užívání pozemku parc. č. 826/3, jako parkoviště, když žádal o jeho umístění a povolení a zkolaudování stavby včetně bytových domů, pro jejichž uživatele mělo parkoviště prioritně sloužit, přičemž z fotodokumentace (čl. 58-61 přípojeného správního spisu) nevyplývá, že by na pozemku bylo umožněno parkování vozidel jen tohoto vlastníka, či jím určené omezené skupiny subjektů, a nikoliv široké veřejnosti anebo, že by předchozí vlastníci pozemku před rokem 2014 parkování na pozemku parc. č. 826/3 jakkoliv bránili. Původní vlastník pozemku parc. č. 826/3 tak nepochybně přivolil konkludentním souhlasem k neomezenému užívání pozemku parc. č. 826/3 jako parkoviště a pozemek parc. č. 826/3 byl tímto způsobem také následně po dlouhou dobu (zhruba 30 let) jako veřejné parkoviště užíván. Pozemek parc. č. 826/3 byl po tuto dobu užíván jako parkoviště a dopravní poměry, územní i vlastnické vztahy v lokalitě, kde se nacházejí bytové domy žalobce i pozemek parc. č. 826/3, tak byly v tomto ohledu v dlouhodobém časovém horizontu určitým způsobem stabilizovány.
71. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že jednou udělený souhlas s veřejným užíváním nelze později vzít zpět a komunikaci tak zrušit (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 As 20/2003-64, či ze dne 2. 11. 2016, č. j. 3 As Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

18/2016-75). Je tomu tak právě proto, že by se tím nepřiměřeně zasáhlo do pokojně utvořených vztahů v území (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2022, č. j. 30 A 43/2020–180, bod 24).

72. Soud se proto neztotožňuje se závěrem správních orgánů učiněných v žalobou napadeném rozhodnutí, že kritérium souhlasu vlastníka pozemku parc. č. 826/3 s jeho užíváním jako parkovištěm nebylo v době rozhodování správních orgánů možno považovat za splněné. Předchozí vlastníci pozemku parc. č. 826/3 po dobu zhruba 30 let umožňovali jeho užívání jako parkoviště neomezenému okruhu osob. Taková doba je podle názoru soudu postačující k tomu, aby bylo možné hovořit o tom, že tak mlčky dali souhlas k veřejnému užívání předmětu svého vlastnictví. Tímto souhlasem je pak s ohledem na závěry vyplývající z judikatury uvedené v předchozím odstavci vázán i jeho další vlastník. Soud proto považuje i třetí kritérium za splněné.
73. Co se týče **čtvrtého kritéria, naplnění nutné komunikační potřeby**, zde soud taktéž dospěl k závěru, že toto kritérium bylo v případě pozemku parc. č. 826/3 splněno. Potřeba parkování obyvatel bytových domů, pro které byla původně zřízena, není řešitelná v přilehlých ulicích, neboť na základě provedených důkazů je nepochybné, že již při porovnání plochy parkoviště a parkovacích možností v okolí parkoviště (na základě fotodokumentace předložené osobou zúčastněnou na řízení v podání ze dne 28.7.2021 str. 4, a fotodokumentace předložené žalobcem v podání dne 28.9.2021 čl. 77-78 soudního spisu) je zřejmé, že okolí neposkytuje ani zdaleka tolik parkovacích míst jako umožňuje plocha parkoviště. Parkoviště bylo postaveno pro potřeby bytových domů bylo s nimi společně povoleno i zkolaudováno jakožto sloužící pro parkování uživatelů (resp. vlastníků) bytových jednotek těchto bytových domů, hodnota jejich nemovitosti se odvíjí rovněž od parkovacích možností k nim náležejícím, nepochybně tito vlastníci nemovitostí mají legitimní očekávání, že nemovitosti takto nabyté budou splňovat i potřebu dostatečného množství parkovacích míst. Z provedených důkazů vyplývá, že možnosti parkování v lokalitě, kde se nachází bytové domy ve vlastnictví žalobce, jsou limitované a osoby bydlící v těchto domech jakož i jiné osoby mohou mít potíže nalézt vhodné místo k parkování. Rozsah parkovací potřeby daný počtem bytových jednotek obou bytových domů nemůže ani zdaleka odpovídat možnostem parkování v okolí předmětného pozemku, a tento požadavek parkovací potřeby může být splněn pouze prostřednictvím parkoviště umístěného na pozemku parc. č. 826/3, které bylo pro potřeby bytových domů postaveno, přičemž plocha parkoviště byla územním rozhodnutím vymezena (jak vyplývá rovněž ze situačního nákresu a stavebního povolení) co do rozsahu tak, aby potřebu parkování pro tyto všechny bytové jednotky uspokojila. Žalovaný se porovnáním počtu bytových jednotek a tím i potřebami parkování jejich obyvatel a počtu parkovacích míst, které umožňuje plocha parkoviště na pozemku parc. č. 826/3, ve srovnání s počtem volných parkovacích míst v okolí tohoto pozemku, vůbec nezabýval, proto soudu nezbývá než konstatovat, že i při posuzování tohoto kritéria žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
74. Z důkazů má soud za prokázané, že pozemek parc. č. 826/3 je jediným vhodným pozemkem umožňujícím parkování v dané lokalitě pro bytové domy, pro které bylo určeno jak z hlediska množství parkovacích míst, tak i z hlediska vzdálenosti od těchto bytových domů. Další možnosti parkování, na které odkazuje žalovaný a osoba zúčastněná na řízení ani zdaleka neodpovídají počtu potřebných míst a současně vzdálenosti od bytových domů a neumožňují tedy srovnatelné podmínky pro parkování dle judikatury (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2022, č. j. 10 As 99/2022–56).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. V.

75. Pouze parkoviště na pozemku parc. č. 826/3 nabízí dostatečný počet parkovacích míst pro členy bytového družstva Bráník, a proto kritérium nutné komunikační potřeby považuje soud za splněné.
76. Soud tedy uzavírá, že v případě pozemku parc. č. 826/3 všechna čtyři kritéria jsou splněna zároveň. Na základě uvedeného soud konstatuje, že správní orgán I. stupně postupoval v rozporu se zákonem, jestliže prvostupňovým rozhodnutím žalobcovu žádost ze dne 10. 6. 2019 o odstranění pevné překážky z pozemku parc. č. 826/3 zamítl, neboť se jednalo o překážku zřízenou na veřejně přístupné účelové komunikaci a žalobci příslušelo právo obecného užívání této komunikace formou parkování.
77. Správní orgány při posouzení existenci veřejného parkoviště pominuly existenci ustanovení § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, důkazy předložené žalobcem nesprávně vyhodnotily, při zkoumání naplnění kritérií rozhodovaly na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, v důsledku čehož vydaly nezákonná rozhodnutí.
78. Žalobce dále namítal, že správní orgán I. stupně zatížil řízení vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, neboť po zahájení řízení provedl místní šetření, aniž o jeho konání žalobce vyrozuměl.
79. K této námitce soud uvádí, že souhlasí se žalobcem, že žalobcovým podáním ze dne 10. 6. 2019, které žalobce učinil u správního orgánu I. stupně téhož dne, bylo zahájeno řízení o žádosti podle § 44 odst. 1 správního řádu. Z obsahu žalobcova podání podle názoru soudu skutečně bez jakýchkoliv pochybností vyplývá, že se nejedná o podnět k zahájení řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu, ale o žádost dle § 45 odst. 1 správního řádu. Nejen, že je toto podání jako žádost nazváno, ale žalobce v něm také přímo uvádí, že podává žádost o odstranění pevné překážky z pozemku parc. č. 826/3 v katastrálním území Krč a odkazuje na právní větu z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ans 2/2007 - 127, dle níž: *„Řízení o odstranění pevné překážky z veřejné pozemní komunikace lze zahájit i na návrh osoby, která tuto komunikaci pravidelně užívá z naléhavé komunikační potřeby, tedy zejména pokud daná komunikace zajišťuje přístup k nemovitostem vlastněným či užívaným touto osobou nebo podmiňuje určitý způsob využívání těchto nemovitostí.“* Stejným způsobem nakonec posoudil žalobcovo podání ze dne 10. 6. 2019 i správní orgán I. stupně, jak vyplývá z oznámení č. j. P4/323274/19/OŽPAD/JPE, jímž správní orgán I. stupně žalobce a osobu zúčastněnou na řízení vyrozuměl, že doručením žádosti žalobce ze dne 10. 6. 2019 bylo zahájeno řízení o žalobcově žádosti o odstranění pevné překážky z pozemku parc. č. 826/3.
80. Žalobce má také pravdu v tom, že pokud správní orgán I. stupně provedl dne 18. 6. 2019 místní šetření na pozemku parc. č. 826/3, prováděl toto místní šetření po zahájení řízení, jehož byl žalobce účastníkem. Správní orgán I. stupně proto postupoval v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, pokud žalobce o chystaném provádění místního šetření předem nevyrozuměl a neumožnil mu tak, aby byl tomuto úkonu správního orgánu I. stupně přítomen. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pak vyplývá, že správní orgány I. při svém rozhodování ze skutečností zjištěných při místním šetření vycházely. Žalovaný postup napadeným rozhodnutím postup správního orgánu I. stupně aproboval, místní šetření znovu neprovedl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Správní orgán I. stupně tak nepochybně řízení zatížil vadou, kterou ani žalovaný v odvolacím řízení neodstranil.
81. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že ne každá zjištěná vada správního řízení bude mít za následek nezákonnost správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001–51, ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001–

30 a ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011–101, bod 28). Soud se proto zabýval otázkou, jaký vliv měla tato vada na zákonnost rozhodnutí správních orgánů.

82. Podle názoru soudu se o tak závažnou vadu, které by měla za následek nezákonnost rozhodnutí správních orgánů, nejedná. Žalobce se zjištěními správního orgánu I. stupně, které správní orgán I. stupně učinil během místního šetření, seznámil při nahlížení do spisu dne 13. 8. 2019, neboť součástí spisu byl i úřední záznam místního šetření ze dne 18. 6. 2019 a jeho přílohy v podobě fotografií zachycujících stav pozemku v době místního šetření. Samotný úřední záznam je přitom velice stručný a obsahuje v podstatě jen závěr, že na pozemku není patrný zásah v terénu, nenachází se zde zpevněná plocha a nebyl zjištěn veřejný zájem nebo komunikační potřeba, které by měl tento pozemek naplňovat, a že tudíž pozemek nevykazuje znaky pozemní komunikace. V rámci místního šetření tedy správní orgán I. stupně v podstatě pouze popsal stav pozemku parc. č. 826/3 a zároveň jej zdokumentoval. Ze žalobcových podání ze dne 10. 6. 2019 a 3. 7. 2019 a jejich příloh přitom vyplývá, což žalobce ani nijak nezpochybňoval, že žalobci mu byla situace na pozemku parc. č. 826/3 dlouhodobě a velmi dobře známa. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 3) je také zřejmé, že úřední záznam místního šetření ze dne 18. 6. 2019 není jediným podkladem, na němž správní orgány své rozhodnutí založily, a naopak mimo jiné vycházely rovněž z podkladů předložených žalobcem. Soud považuje rovněž za důležité, jak také uvedla ve svém vyjádření osoba zúčastněná na řízení, že žalobce se s výsledky místního šetření mohl seznámit již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, již v této fázi řízení proti nim uplatnit námitky a výsledky místního šetření tak rozporovat, což také v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí učinil.
83. Soud je proto přesvědčen, že vzhledem k tomu, že veškeré skutečnosti, které správní orgán I. stupně při místním šetření zjistil, byly žalobcovi známy již před jeho provedením, nejednalo se o jediný podklad pro vydání rozhodnutí a žalobce měl následně dostatečný prostor k tomu, aby se s výsledky místního šetření seznámil a vyjádřila se k nim, nebyl žalobce tím, že nemohl místního šetření zúčastnit, na svých právech dotčen v takové míře, aby to mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

84. Žalobce v podané žalobě namítal, že správní orgány v řízení o žalobcově žádosti o odstranění pevné překážky z pozemku parc. č. 826/3 nesprávně posoudily existenci veřejně přístupné účelové komunikace, a proto jeho žádost zamítly v rozporu se zákonem. Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda byla v daném případě naplněna kritéria, která musí veřejně přístupná účelová komunikace splňovat (patrnost v terénu, účel stanovený v § 7 odst. 1 a § 12 odst. 6 zákona o pozemních komunikacích, souhlas vlastníka s obecným užíváním a naplnění nutné komunikační potřeby). Soud dospěl k závěru, že v případě pozemku parc. č. 826/3 byla naplněna kumulativně všechna čtyři kritéria.
85. Dále žalobce namítal, že řízení bylo zatíženo vadou, která má za následek nezákonnost rozhodnutí, neboť po zahájení řízení proběhlo místní šetření, o jehož konání nebyl žalobce vyrozuměn. Soud dospěl k závěru, že tímto postupem došlo k vadě řízení, která však nedosahovala takové intenzity, která by sama o sobě mohla způsobit nezákonnost rozhodnutí, neboť místním šetřením byl zjišťován stav pozemku parc. č. 826/3, který byl žalobci znám již před zahájením řízení a žalobce měl následně v řízení dostatečný prostor k tomu, aby se s výsledky místního šetření seznámil, vyjádřil se k nim a případně rozporoval.

86. Především však soud shledal vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, nesprávném vyhodnocení důkazů nacházející se v správním spise, a také soud konstatoval nezákonnost rozhodnutí, neboť žalovaný neaplikoval při svém rozhodování příslušné ustanovení zákona o pozemních komunikacích (§ 12 odst. 6). Z uvedených důvodů soud rozhodnutí žalovaného zrušil a současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
87. Podle § 78 odst. 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázán. V dalším řízení je žalovaný povinen se řídit závěry vyslovenými soudem v odůvodnění tohoto rozsudku.
88. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů v řízení. Náklady řízení představují jednak částku **3 000 Kč** za soudní poplatek zaplacený z podané žaloby a odměnu za zastoupení advokátem. Soud žalobci přiznal odměnu za sedm úkonů právní služby po **3 100 Kč** dle § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., v platném znění, § 11 odst. 1 písm. a), d) citované vyhlášky (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, podání ze dne 15.5.2020, 22.6.2020, 25.6.2021, 28.9.2021 (která se vyjadřovala k meritu věci) a účast na jednání; zbylá podání pouze rekapitulovala již uplatněnou argumentaci, a dále sedm paušálních náhrad hotových výdajů po **300 Kč** (§ 13 odst. 1, 4 citované vyhlášky). K této částce 23 800 Kč pak byla připočtena daň z přidané hodnoty (4998 Kč), jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem této daně. Celkem odměna za zastoupení včetně soudního poplatku představuje částku **31 798 Kč**. K náhradě nákladů soud žalovanému stanovil přiměřenou lhůtu.
89. Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. prosince 2023

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.
předsedkyně senátu